

2. előadás. Budapest, 2016. szeptember 27, kedd 10:45 – 11:40

Férfi és nő egymást kiegészítő volta és a gender kérdése

Tony Anatrella atya¹

Bevezetés

A nemek közötti különbözőség eltörlésének vagyunk tanúi, amely az akadémikus tekintélyelvű *feminizmus*, a *konstruktivizmus* hatása alatt áll Jean-Paul Sartre és Simone de Beauvoir elképzelése, illetve a *gender ideológia* szerint. Mindezzel együtt megjelent az azonos neműek közötti házasság és az általuk történő örökbefogadás követelése, sőt a nemek közötti különbözőség tagadása.

1 – A nemek közötti különbségtől a nemiségek közötti különbözőségig

Egyfajta politikai akarat szerint a *nemi különbséget* fel kellene cserélni a *nemiségek közötti különbséggel*, ami *nemi orientáción* alapul, ahogyan azt bizonyos *gender* elképzelések állítják, amelyek hatással vannak a nemzeti és nemzetközi törvényekre az azonos neműek közötti házasság és az általuk történő örökbefogadás érdekében. Ennek értelmében kirekesztőnek minősülne, ha nem vennénk figyelembe a *nemi orientációt* és a *gender identitást*. A nemzetközi és európai egyezmények egyre inkább magukévá teszik ezeket az elképzeléseket egyre jobban kitágítva a házasság fogalmát. Bizonyos országok, mint Kanada és Spanyolország polgári törvénykönyveikből törölték a férfi és a nő valamint az apa és az anya fogalmát a polgári házasság és a „szülőség” különböző meghatározatlan formáinak elősegítése érdekében. A francia polgári törvénykönyvben létezik a férfi és a nő fogalma, de kétértelmű a használatuk: a „házastársak” fogalma egyaránt vonatkozhat egy férfire és egy nőre vagy két férfire és két nőre. Ugyan ez a helyzet a „szülők” fogalmával. Ebből adódóan a jog, amelynek egyetemes és koherens elveken kellene alapulnia zavart és pszichológiai sajátosságokat hoz létre. Ezen felül a házasság már nem egy nő és egy férfi elköteleződésére korlátozódik, hanem mindenki rendelkezésére áll, aki a *nemi orientáció* nevében társulni próbál egymással ; ami azt jelenti, hogy minden eshetőség elképzelhető. A kérdés az, hogy

¹ Tony Anatrella atya, Pszichoanalitikus és szociálpszichiáter. Párizsban orvosi praxisa van. A Párizsi Szabadegyetemen (IPC) és a Collège des Bernardins-ben filozófiát és pszichológiát oktat. A Család és az Egészségügy Pápai Tanácsának konzulense. A Hittani Kongregáció Medjugorje Vizsgáló Nemzetközi Bizottságának tagja. A II. János Pál pápa Intézet (Róma) vendégprofesszora és a Termékenység és Szexualitás mesterképzés professzora. A püspöki családszinódus szakértője. Több könyv szerzője : *Époux, heureux époux (Házastársak, boldog házastársak)*, Flammarion. *La différence interdite (A tiltott különbség)*, Flammarion. *Le règne de Narcisse (Narcissus uralma)*, Presses de la Renaissance. *La tentation de Capoue (Capoue kísértése)*, Cujas. *Le gender – la controverse (A gender vita) – Téqui. Mariage en tous genres (Házasság minden nemben)*, l'Échelle de Jacob.

egy ennyire idealista vízió, ami a *nemi különbözőséget* figyelmen kívül hagyja, mennyi ideig tartható fenn, ami ilyen mértékben meghazudtolja az objektív realitásokat ?

Elég furcsa azt állítani, hogy a házaspár és a család már nem függ a *nemi különbözőségektől*, de a szakmai-, a társadalmi- és a politikai életben szükség van erre a matematikai egyenlőség nevében. Az egyenlőség ezeken a területeken egyáltalán nem alapvető fontosságú, mégis azt látjuk, hogy a realitások kifordulnak magukból, megfélemlítve arról, hogy a *nemi különbözőség* a házasság, a család, és a leszármazás alapja. Ez egyébként a közjó értelme és a gyerek érdeke.

Irreális módon visszajára fordul a humanizáció folyamata. Természetesen azonos kompetenciával a nő és a férfi gyakorolhat azonos szakmát, vállalhatnak azonos szintű társadalmi és politikai felelősséget. Szükségtelen itt a *nemi különbözőségekre* hivatkozni miközben ez alapvető szerepet játszik a házaspár és a család meghatározásában és bizonyos szimbolikus funkcióban (szülőség, anyaság, és egy másik szinten a papság esetében). Másrészt a férfi és a nő közötti teljes egyenlőségre törekvés és az egyformaság azzal a veszéllyel fenyeget, hogy zsákutcába és konfliktusokhoz vezet, amikor nem veszi figyelembe a nemek kölcsönös *szimbolikáját*.

A *gender identitás* fogalmát, amelyet megpróbálnak legálisan kikényszeríteni kérdőre kell vonni és kritikával kell fogadni. Miről is van szó ? Mostanáig a biológiai *nem* (hímnem vagy nőnem) megegyezett a *genderrel* (férfias vagy nőies), amely a nemiségnek társadalmi dimenziót adott.

1. A *gender tanulmányok* hatására, amelyek az 1960-as években készültek az Amerikai Egyesült Államokban, meg akarták vizsgálni a férfi és a nő közötti kapcsolatot a *gender* fogalmából kiindulva (társadalmi értelemben férfias és nőies).

Ebből a szempontból a *gender* a férfi és a nő által megélt különböző kapcsolatokat és eltérő szerepeket írja le hangsúlyozva, hogy ezeket domináns modellek befolyásolják és határozzák meg. E nézet szerint kizárólag társadalmi szempontból *megkonstruált* lényekről van szó. E tanulmányok arra a következtetésre jutnak, hogy minden egyes ember társadalmilag „megkonstruálja magát” azáltal, hogy elsajátítja azokat a magatartás-, viselkedés- és tevékenységformákat, amelyek megfelelnek az adott kultúra női vagy férfi létének, beleértve az egymással való kapcsolatukat is. Ez a „tanult” viselkedésforma alkotja a *gender* identitást és meghatározza a különböző *genderek* szerepeit és a köztük lévő kapcsolatokat, amely koronként vagy társadalmanként változhat. Az olyan tényezők, mint az életkor, a faji hovatartozás (leszármazás, etnikai csoport), a vallás, a társadalmi osztály (társadalmi pozíció, vagyoni helyzet, kaszt) és a nevelés befolyásolják a *gender* szerepét. A

gender és a *gender* szerepe a fő tényezők a férfi és a nő meghatározásában és a hatalomhoz és az erőforrásokhoz való hozzáféréseinek determinálásában. A *gender* tanulmányok hajlamosak a kapcsolatokat hatalmi szempontból meghatározni ; a hatalom, amelyet a nőknek meg kell szerezniük a férfiak felett a *nemek harcában* az úr és a szolga marxista modelljének megfelelően.

Pontosabban a férfiasság és a nőiesség tisztán kulturális realitások, amelyeket gyakran a hatalom, a rivalizálás és a versengés szempontjából határoznak meg. Az egyenlőségre épülő demokratikus társadalomban a hatalmat egyforma módon kell gyakorolniuk a *gendereknek*. A *genderek egyenlősége* azt jelenti, hogy a férfi és a nő azonos státusszal, jogokkal, felelősséggel és azonos szintű társadalmi részvétellel bír. Ilyen módon a *gender identitás* az egyén azonosítására utal a *gendernek* tulajdonított két szerep közül az egyikre, amelyet gyakran befolyásol a nemi identitás és a szocializáció eredménye.

Nyilvánvalóan csak egyet tudunk érteni a férfi és a nő közötti egyenlőséggel, melynek eredete a Teremtés könyvében található meg (Ter. 1, 27.). De közelebbről vizsgálva a *gender ideológia* különböző elképzeléseit, az *egyformaság* nem jelent *egyenlőséget*. Az *egyformaság*, amely nem *egyenlőség*, olyan mérhető kapcsolatot jelent, amely az összehasonlítás és a gyermeki féltékenységek modelljén alapul : amit az egyik birtokol azt a másiknak is birtokolnia kell. Ennek alapján úgy tűnik, hogy az anyaság a természet igazságtalansága, sőt elidegenítés, mert a férfit nem korlátozza a gyermek kihordása. A polgári törvénynek tehát korrigálnia kell ezt az igazságtalanságot. Ezek mögött a kitekert elképzelések mögött olyan naivitás rejlik, amely gyakran a kamaszkori psziché sajátja, amelyet gyakran jellemez a nemek közötti irigység.

2. A *gender* fogalma azonban egy másik perspektívában is megjelenik, amikor a feminista és az LGBT (homo-és transzszexuális) mozgalmak hatására, elválasztják egymástól az alany *nemi identitását* a *testi nemétől* és a *gender identitást* részesítik előnyben (a *testi nem* figyelembe vétele nélkül), amelyet csupán társadalmi képződménynek tekintenek. E vélekedés szerint a férfiasság és a nőiesség nem játszik meghatározó szerepet az egyes nemek esetében, mert ezek a hozzájuk rendelt társadalmi szerepektől függenek. A társadalmi szerepek összekeveredése és a férfi vagy női személyiség összekeveredése akkor lesz végletes, amikor az alany személyi dimenzióját tagadják. Azt állítani, hogy a *testi nem* túl létezik *gender identitás* annyi, mint összekeverni a személyiség személyes voltát és a társadalmi szerepét. Ez olyan ismeretelméleti kérdés, amely elbukik a valósággal szemben.

3. A *gender* elképzelést továbbfejlesztve, a *queer* (szabály nélküli lény) elméleten keresztül, *semleges gender*ről is beszélnek, amelyben megtalálható minden *szexuális orientáció* és minden *átmeneti nemi állapot* (lásd. hermafroditizmus).

Más szóval meg kell szabadulni a *nemek közötti különbség* és a *nemi különbség* fogalmától azért, hogy mindenki a tetszése szerinti nemi életet éljen és ezáltal elő lehessen segíteni a *nemi egyenlőséget* minden állampolgár között. Minden nemiségi forma értékes és elismerendő.

Megint csak felmerül a kérdés, hogy a társadalom milyen fajta nemiség alapján szerveződik és fejlődik? Épülhet-e olyan nemi késztetésekre, amelyek a *nemi orientációk* gyökerében találhatók vagy mindössze két létező nemi identitás, a férfi és a nőé függvényében? Más szóval egy késztetés autonóm marad és néha ellentmondásos, ha nem integrálódik az egyén *nemi identitásának* megfelelő lelki életbe. Egy késztetés nem identitás, mint ahogyan a homoszexualitás sem identitás, egyszerűen egy hajlamról egy orientációról van szó. A férfi és a nő *nemi identitása* azonban a létükhöz, sőt a személyükhöz tartozik.

A késztetések a legjobb esetben nem önmagukért fontosak, miután az egyén mentálisan hierarchizálta és integrálta azokat. Ez manapság nem mindig könnyű, amikor sokan pornográf oldalakat látogatnak az interneten. Ez azzal a veszéllyel fenyeget, hogy rögzül a késztetés és fennmarad a képzeletben. Minden gyereknek és kamasznak integrálnia kell a késztetéseket és az elsődleges identifikációkat, amilyen az *azonos nemmel való azonosulás* az azonos nemű szülőn vagy más azonos nemű embertársain keresztül, hogy kialakulhasson az önbizalma. Itt nem homoszexualitásról van szó a kapcsolat erotizálódása értelmében, hanem az azonosulás szükséges *folyamatáról*. Ha azonban ez a *folyamat* nehézségekbe ütközik, akkor a személyiség nárcisztikus módon fixálódhat a saját nemével azonos nemű személyeken, ami homoszexualitáshoz vezethet.

Összegezve ez az *egyenlőség elvű* látásmód, amelyet egyesek *gender ideológiának* neveznek, a férfi és a nő közötti kapcsolat *konstruktivista* és *egyformaságra* épülő megközelítése. A *gender* elképzeléseknek van egy másik olvasata is, amikor a *queer* mozgalom hatására szétválasztják a biológiai nemet a *gendertől* ez utóbbi identitás javára a nemi orientáció alapján a biológiai nemi identitás rovására. Ezért beszélnek ebben az összefüggésben inkább „heteroszexuálisokról”, mint férfiről és nőről, hogy a *nemi orientáció* nyelvét használják ugyan olyan jogcímen, mint a „homoszexuális” kifejezés esetében. Így minden állampolgár *egyenlő* elbánásban részesül.

A *gender* fogalmának különböző variánsai megváltoztatják a *nemi különbözőség* szimbolikáját és ebből adódóan a férfi és a nő közötti kapcsolatot, amely egészen az apa és az

anya szülői szimbolikájáig terjed. Felmerülhet a kérdés, hogy ez a fajta idealizmus fenntartható-e hosszú távon ?

2 – Az identitás megkonstruálása lehetséges ?

A *gender* elképzelés szellemében, ami egy változó mozaikszerű ideológia, már csak egy lépést kell tennünk, hogy eltöröljük a *nemi különbözőséget* a *nemi meghatározatlanság* érdekében, ami lehetővé teszi, hogy mindenki tetszése szerint alkossa meg a saját identitását. Az identitás megalkotása az emberi személyről alkotott sajátos elképzelés, megfoghatatlan és idealista látásmód. Az identitásunkat nem megalkotjuk, hanem kapjuk (férfi vagy nő vagyunk), amelyet adottságként integrálnunk kell a lelki életünk fejlődése során. Természetesen nem egy statikus adottságról van szó, hanem egy történeti dinamikáról. Ilyen módon tehát feszültség van ezen adottság és a történeti dinamika között, legyen szó akár a szubjektivizációról vagy másokkal és a valóság tárgyaival való kapcsolatáról. Az objektív rend léte (a nemek különbözősége) miatt tud a szubjektivitás kifejlődni és különböző tárgyakra szert tenni egy egyedülálló folyamat során. Először a *gondolati identifikáció* keretében (önmagát látja a másikban) és az *orális identifikáció* keretében (integrálás a lelki életbe), majd a *narcisztikus identifikáció* keretében (magáévá teszi azt, ami a külső testből és a külvilágból származik) és végül a *tárgyi identifikáció* keretében (tudatosul az én és a külvilág közötti különbség) melynek végeredményeként önálló alanyként tudja magát megkülönböztetni és túllép a kapcsolati zavarokon.

Ezért azt gondolom, hogy reálisabb ezt az integrációs elképzelést választani, mert itt arról van szó, hogy az ember a késztetéseit a testi valósága (adottsága) alapján integrálja a lélektani rendszerébe, sokkal inkább, mint önmaga megalkotása alapján, ami arra engedne következtetni, hogy az ember saját magát fel tudja építeni a semmiből és így saját maga teremtője lehet. A mai narcisztikus mentalitásnak megfelelően mi teremtjük meg saját magunkat.

Az integráció fogalma, amely azt jelenti, hogy az adottság az *én integráló* része, kiegészíthető a szinonimájával, az elsajátítás fogalmával vagy a birtokba vétellel az ember *énjében* átfogóbb módon vagy az interiorizációval, ami szubjektivizációt jelent tehát belső munkát ahhoz, hogy a testi nem és a nemi késztetés az egyén sajátjává váljon. A testi nemi identitás integrálási munkája és a lelki interiorizációja ily módon vesz részt az ember női vagy férfi lelki fejlődésében.

Más szóval a születéskor nem vagyunk meghatározatlanok : férfiak vagy nők vagyunk még akkor is, ha pszichológiai szempontból, legjobb esetben is, csak elkezdjük integrálni, kidolgozni és belsővé tenni ezt az identitással kapcsolatos tényt, amely még kibontakozásra vár. Mindazonáltal, ahogyan azt Françoise Dolto munkája is megmutatta, három-öt hónapos koruktól a csecsemők képesek a nemi identitásuk alapján megkülönböztetni az embereket. Két éves kora körül a gyermek képessé válik külső karakterjegyek alapján megkülönböztetni a nemeket egymástól. De mivel azt gondolja, hogy az ember neme megváltoztatható, mert még az egyneműség képzetében él (melyet az anyja testesít meg számára), az apa jelenlétének köszönhetően, aki más nemű, mint az anya, meg kell értenie, hogy létezik egy másik nem is. A gyermek ennek megfelelően három-négy éves kora környékén kijelenti a saját férfias vagy nőies voltát. Öt-hét éves korától stabil, állandó identitása lesz, amely megfelel a testi nemének : a fiú erős akar lenni, a lány hercegnő. Ez a jelenség történelmi koroktól és kultúráktól független, mert a *nemi különbözőség* interiorizációjától függ és attól az igénytől, hogy megerősítse és értékelje a saját nemi hovatartozását, ott, ahol a *gender* elképzelések kételyt akarnak ébreszteni azt próbálván elhíttetni, hogy szabad az átjárás a két nem között. Ebben az esetben elfelejtjük, hogy lelki életünk a testi nemünk interiorizációjának kiterjesztésében fejlődik. Amikor felfogjuk a nemi különbözőséget, akkor a valóságot és objektív igazságot fogunk fel.

A *gender ideológiában* a férfias és a nőies *identitás* a társadalmi szerepeikkel keveredik össze mögé értve azt, hogy a társadalmi szerep határozza meg az *identitást*, amely előírja a férfias és nőies „szerepeket”. Ilyen módon kiüresedik az egyén személyes identitása, amelyet társadalmi képződménynek tekintenek ; ezzel a marxista elképzelésekhez csatlakozik. Az egyén pszichikai és társadalmi személyisége másképpen kapcsolódik össze az *énben*. Ezeket nem lehet egyszerűen társadalmi modellekre redukálni, még akkor sem, ha ezek gyakran, öntudatlanul, induktorok. Ezeket az elképzeléseket nem hallják meg a *gender* politikusai, akik egyre több nemzetközi megállapodást kötnek, polgári törvényt és jogi megszorítást hoznak létre abban a reményben, hogy a világ polgárait bevezetik az új rendbe, amely teljesen technokratikus és elembertelenedett azzal a céllal, hogy a matematikai *egyformaság* nevében, egyfajta „egyenlőséget” hozzanak létre férfi és nő között és a *nemi orientációk* között.

Ez az ideológia a férfias és a nőies *identitást* a *nemi orientációval* is összekeveri, amelyet mindenki magának választhat. A *nemi orientációról* már korábban mondtam, hogy a *készítés* egy fajtája. Hogyan határozhatja meg a személyiséget egy *készítési* tendencia vagy

még rosszabb, hogyan lehet ez a törvényalkotás forrása? A *közjó* határoz meg és minősít egy törvényt nem pedig egy szubjektív igény, máskülönben a törvénynek hogyan lehetne egyetemes dimenziója és hogyan lehetne értékes mindenki számára? Pontosabban szólva a *nemi orientáció* nem határoz meg *identitást*: ez mindössze egy olyan *vágy* kifejezése, amely koherens vagy nem koherens a férfi vagy női *identitásunkkal*. Megismételjük: csak két identitás létezik: a férfié és a nőé. Nincs más. Mindig lehet játszani a szavakkal, hogy a *nemi különbözőség* valóságától elszakadjunk és igazoljuk az elképzelhetetlent, hogy más identitásokkal ruházzuk fel magunkat, amelyek azonban nem felelnek meg a valóságnak. Amikor egy társadalom elveszíti az érzékét a *nemi különbözőség* iránt, akkor az objektív realitások mellett megy el és a képzelet tévútján tartja magát. A *gender ideológia* által dominált jelenlegi társadalmi vélekedés egy nem létező világról beszél és ebbe zárja be magát. Ilyen módon homoszexuális „házaspár” nem létezik, mivel érzelmi struktúrája és szexuális gyakorlata nem olyan természetű, mint egy nő és egy férfi által megtestesített házaspár esetében.

Honnan származik ez a vezérmotívum, amely a kirekesztés mentesség nevében a *genderek és a nemi orientációk egyenlőségét* hirdeti? Ha ezt a szlogent anélkül használjuk, hogy belegondolnánk pszichológiai és antropológiai alapjaiba, akkor nem gondolunk arra, hogy ez a megfogalmazás egyszerűen a *gyermeki szexualitás* sajátja, amelyet az archaikus késztetések meghatározatlanságának fenntartása jellemez, amelyben minden lehetséges.

Ezáltal bizonyos szempontból tilos a nemi különbözőségekre, a legellentmondásosabb gender elképzelésekre és a homoszexualitásra gondolni. A „gondolat rendőrség” működésbe lépett a nyugati országokban, az ENSZ és az EU szervezeteiben. A *képzelet* így kerül hatalomra, mivel elszakadt a *valóságtól* és a *szimbolikától*. Ne felejtjük el, hogy a *szimbolika* a test valóságában gyökerezik. Ezt tagadva nehéz hozzáférni a szimbolikus valóság értelméhez. Az őrültségre és az erőszakra szép jövő vár. A *kirekesztés mentesség* megakadályozza a gondolkodást, az értékelést, a kritikát és a döntést; és így válik még inkább az erőszak forrásává. A bírák pedig, akiknek az a feladata, hogy a „gondolatrendőrségen” keresztül cenzúrázzák a kijelentéseket egyáltalán nem lesznek képesek meggátolni a társadalmunkban fellépő erőszakot. Ha megsemmisítjük a nyelv és a gondolat hatalmát, azért hogy korlátozzuk azokat, akik elég világosan látnak ahhoz, hogy megnevezzék a veszélyeket félő, hogy az értelmiségiek e kérdéssel kapcsolatos megnyilatkozásai híján, mindez élénk reakciót vált majd ki az emberekben és pszichikai egyensúlyvesztést okoz, amikor a hordozó

keret károsná válik. Ilyen módon bizonyos megnyilatkozások és polgári törvények megbetegítik a társadalmat.

A gondolatok és szavak használatában minden lehetséges, egészen odáig, hogy az *identitásba* beépül a *vágy*; ami nem ugyan az. Olyan jelentéstani manipulációknak vagyunk tanúi, amelyek a gondolkodásunk megakadályozásával fenyegetnek. Ilyen módon a *vágy* és a nemi *vágy* fogalmát felváltotta a *nemi orientáció* olyanyira, hogy a személy ontológiai tulajdonsága lett belőle, pedig egyszerűen a késztetések többé-kevésbé kidolgozott pszichikai hajlamának kifejeződéséről van szó a személyiség működésében. Az *orientáció* mindig a késztetés oldalán áll amikor önmagáért keresik, és ellentmond a férfi vagy női identitásnak, amely a személy és a kultúra oldalán áll azért, hogy fejlődjön és így a személyiség oldalán is áll; a személyiségen, amely az emberi személy pszichológiai alkotóeleme. Az identitás és a nemi orientáció összekeverése további zavarokat von maga után.

3 – A pszichikai biszexualitás a másik nem, tehát a különbözőség iránti érzék

Teljesen elmerülünk a férfias és nőies jelleg összekeveredésében, amikor arról beszélünk, hogy egyszerre vagyunk nők és férfiak a *pszichikai biszexualitás* nevében. Olyan pszichoanalitikai fogalomról van szó, amelyet kifordítottak a jelentéséből, hogy elkerüljék az emberi szexualitás eredeti képzeletvilágához kötődő pszichikai kérdéseket: hit az egyneműségben, az önmagával megegyező iránti csodálat és a másik nem által kiváltott félelmek.

Valójában nem csak férfi vagy nő vagyunk. Bár nemi hovatartozásunknak megfelelően találunk magunkban férfias és nőies jelleget, ennek léte és néha a nemi identitásunk plaszticitása egyszerűen ahhoz az identifikációhoz kötődik, amelyet a szüleinkkel vagy a más neműekkel kapcsolatban kifejlődött bennünk.

Ilyen módon beszélhetünk férfias érzékenységről, amely nem kizárólag a nőiesség sajátja, mint ahogyan létezik nőies erő is, amely nem kizárólag férfias tulajdonság. Létezik férfias vagy nőies stílus, hogy különböző módon lehessen kifejezni az emberiség közös érzelmeit és tulajdonságait.

A *pszichikai biszexualitás* valódi jelentése magyarázatra szorul. Nem csupán abban az értelemben, hogy egyszerre két neműségről beszélünk, hanem úgy, mint az érzelmi és nemi érés egyik állomása, amikor a gyermek és később a kamasz eljut oda, hogy interiorizálja a másik nem személyét és belső párbeszédbe kezd vele, azért, hogy ez később a másik nemmel való külső kapcsolatában is megvalósulhasson. Ennek a folyamatnak a kudarca az egyik oka

többek között az azonos neműekhez vonzódás rögzülésének, és annak a hitnek, hogy az igazi nemem inkább a másik neműség iránti vágyamhoz kötődik, mint a transzvesztiták vagy transzszexuálisok esetében, mint a testi nememhez, ami megakadályozza a házastársi szeretet kialakulását.

A szeretet, és a házaspár, a házasság és a család, és a társadalmi kapcsolat csak a nemi különbözőségeken alapulhat. A másik mindig a másik nem, és nem egyszerűen az enyémtől eltérő másik személyiség. A nemi különbözőség minden különbség alapja. Az azonos és a hasonló keresése minden különbség tagadását fejezi ki és azzal a veszéllyel fenyeget, hogy az erőszak forrásává válik. Ezért helyénvaló feltenni magunknak a kérdést, hogy a gyermek jelenlétével hogyan fejeződik ki a családban nemi különbözőség és az apja és az anyja által különböző módon fenntartott szimbolikus szerepek.

4 – Gyermek és a kamaszok nevelése, és a strukturáló szülői szimbolika

A gyermeket mindig annak megfelelően kell nevelni, amire teremtett, egy férfi és egy nő között. Néhány év leforgása alatt azonban a polgári törvények módosították a házasság és a gyermek jelentését. A *gender elmélet* a szexualitással kapcsolatban is új fogalmat vezetett be, amely megváltoztatta az egy férfi és egy nő alkotta házaspár felfogást és a gyermek jelenlétét is a felnőttek életében. Ez a változás hatással van a gyermek nevelésére és biztonságára.

A gyermek egyik alapszükséglete a biztonság a családi életben, amelyet több dolog is jellemez :

- Szüksége van arra a tudatra, hogy az apjától és az anyjától származik, akik vágnak rá, foglalkoznak vele és szeretik őt. Gyakran akar megbizonyosodni arról, hogy a szülei valóban a szülei, akik valóban egy férfiből és egy nőből álló párt alkotnak. Néha félelem foghatja el és szorong amiatt, hogy tart az elválásuktól.
- Szüksége van arra, hogy a szülei óvják és megnyugtassák. Ők a létének és életének forrása. Amikor hiányzik neki valami szüksége van arra, hogy foglalkozzanak vele és, ha fél tudja, hogy fordulhat a szüleihez, hogy élni és növekedni tudjon.
- Szüksége van arra, hogy koherenciát találjon a szüleinél, hogy kifejlődhessen a belső egysége, az önbizalma és, hogy megérthesse a dolgok igazságát.

Többek között ezeket a szükségleteket fogja kifejezni a gyermek és emellett figyelni fog a felnőttekre, nevezetesen a szüleire, hogy válaszokat találhasson, mert szüksége van

rájuk, hogy élni és növekedni tudjon az igazságban. Minél inkább kapcsolatban vannak a gyermekek a szüleikkel, akik egy férfi és egy nő alkotta házaspár házasesetét élik, annál nagyobb biztonságban lesznek és tudnak majd kibontakozni felnőtt korukra. A gyermeknek az a legjobb, ha tudja, hogy a szüleitől származik; ilyen módon koherens és folytatólagos, valós kapcsolat van a fogadásuk, a megszületésük és a házaspár szexualitása között. Az *énjük*, ami az arra való képességük, hogy önmaguk legyenek, autentikus és bizalomteljes lesz. Az önbizalom többek között a szülők által kínált biztonságból származik. A biztonság durva megpróbáltatást szenved, amikor a házaspár elválik vagy, ha különböző partnerek váltogatják egymást a szülők életében.

Ezért fontos a házastársi egység a családon belül, ami a gyermek elsődleges szükséglete. A saját belső egységét a szülei szövetségéből fejleszti ki. Ha a szülők veszekszenek, előfordul, hogy a gyermek sírva fakad, elszomorodik és erős nyugtalanság fogja el. A reakciók ennél is erősebbek lesznek, amikor a szülők elválnak. Az egyszülős „családok” helyzete ugyanennyire nyugtalanító és kevésbé strukturáló a gyermek számára. Nem lehetnek referenciamodelljei annak, amit a szociológusok képzelnek, hogy minden, ami létezik legitim kell, hogy legyen.

Emlékezzünk rá, hogy a gyermeknek egy nő és egy férfi (akik a szülei) alkotta családra van szüksége. Ez a szükséglet a következőkből áll :

- Érzelmi közelségre van szüksége, amely az apján és az anyján keresztül fejeződik ki. Egyes vélekedések szerint a gyermeknek lehet két apja vagy két anyja vagy két azonos nemű személy közül az egyik tudja az apa szerepét játszani a másik pedig anyáét. A valóságnak ez a meghazudtolása nem segít a gyermeknek abban, hogy férfias vagy nőies mintát találjon a család benső életében. A férfi és a nő nem azonos módon érinti meg a gyermeket, nem azonos módon szól hozzá, nem azonos módon fejezi ki az érzelmeit és gondolatait, kiegészítik egymást a gyermek életében.
- A gyermeknek szüksége van azonosulásra, melynek segítségével elsajátítja a különböző pszichikai tartalmakat, amelyek lehetővé teszik számára, hogy kialakítsa a személyiségét érzelmi, szellemi, erkölcsi és társadalmi élete alapján. Arra van szüksége, hogy a világ teljességét egy férfi és egy nő személyén keresztül ismerje meg nem pedig arra, hogy egy egynemű látásmódra korlátozódjon.

- Szüksége van arra, hogy függjön az apjától és az anyjától, hogy később önállósulhasson, és kiléphessen abból a fuzionális kapcsolatból, amelyre az élete első hónapjaiban szüksége volt, hogy kialakulhasson az önbizalma. A függőségére támaszkodva azonban el tud majd szakadni ettől és önállóvá válik, ami azt jelenti, hogy megtalálja a belső biztonságát, képes lesz önállóan megoldani a dolgait és kialakulhat a különbözőség tudata.
- A gyermeknek szüksége van arra, hogy megismerje, felfedezze és megtanulja az objektív valóságot, hogy fejlődjön a gondolkodása, kialakuljon az igazság érzete és tudjon cselekedni. Ha a tükörkapcsolatok folyamatosan visszaküldik a nácizmusába : például az egy szülővel vagy rosszabb esetben a két azonos nemű szülővel élő gyermeket az a veszély fenyegeti, hogy nem lesz képes valós szubjektivitást kialakítani. Abban a nácisztikus tudatban marad, hogy ő mindennek a középpontja. A szubjektivitás csak olyan mértékben tud kifejlődni, amilyen mértékben a gyermek konfrontálódik a valóság objektivitásával, melynek a szülei is részei, akik egy nő és egy férfi.
- A gyermeknek pontos viszonyítási pontokra van szüksége ahhoz, hogy kibontakoztathassa a lehetőségeit, szocializálódhasson, és a létezés spirituális és morális vetületét is felfogja. Ezeket a viszonyítási pontokat már kisgyermekkorától kezdve biztosítani kell számára, hogy megtanulhassa a napi életritmust, a szükségszerű és objektív szabályoknak való engedelmességet, a törvények és a korlátok értelmét. Természetesen a szülők tanítják meg elsőként ezekre a gyermeküket. Nem szabad elbizonytalanodniuk attól, hogy ezeket gyakran elisméltik és a gyermeket a betartásukra ösztönzik.
- Végül pedig a szülők életadó szerepe döntő jelentőségű abban, hogy a gyermeket bevezessék a keresztény hitbe, az egyházba. Krisztus és a vele való bensőséges kapcsolat megismerése azt is jelenti, hogy az egyházi közösségben is felfedezzük Őt. Krisztusba vetett hitünket nem tudjuk magányosan, elszigetelten megélni. Krisztus szeretete és követése azt is jelenti, hogy szeretjük és meghallgatjuk az egyház tanítását. A gyermeknek tehát az egyházban kell növekednie.

A gyermek nem tud érzelmileg harmonikusan fejlődni, csak, ha személyesen konfrontálódott a nemek különbözőségével a családi életében.

Szülei és mások tekintete meghatározó szerepet játszik a kamasz életében : ez kondicionálja és orientálja a személyiségének alakulását és a másokkal való kapcsolatát. Szüksége van tehát erre a kettős tekintetre, amelyet egy férfi és egy nő biztosít számára, hogy önmagává válhasson a tényleges identitása szerint. Születésekor kapja ezt az identitást, amelyben elismerik és szeretik őt a szülei. A társadalom nem kényszerít rá nemi identitást, csak elfogadja fiúnak vagy lánynak. Lelki élete a testi nemének tudatosulására épülve fejlődik. Ezért van férfias és nőies lelki élet. Két éves korától a gyermekben tudatosul a nemi hovatartozása. Három-öt éves kora körül kinyilvánítja identitását. Körülbelül négy és fél évesen elkezdi interiorizálni a nemi különbözőséget és egyre kíváncsibb lesz nemi kérdések iránt. Látni akarja, össze akarja hasonlítani és meg akar bizonyosodni arról, hogy milyen is a másik nem. Másképpen szólva a fiú felfedezni a lány nőies voltát, a lány pedig a fiú férfias voltát. Ez kamaszkorban a pubertás kezdetén megismétlődik. Nagyon gyakori, hogy a fiú vagy a lány, amikor látja, hogy változik a teste az az érzése támad, hogy valami nincs rendben vele. Ez érthető, hiszen ekkor mindkét nem elveszíti a gyermekre jellemző testi formát és félelem fogja el őket, hogy testük új formája nem torzul-e el. E szorongás ellen gyakran úgy küzdenek, hogy álarc mögé rejtik a testi valóságukat öltözködéssel, tetoválással, piercinggel, a lányok pedig beteges étkezéssel, mint amilyen a bulimia és az anorexia. Az anya és az apa tekintete megnyugtatja a gyermeket a testével kapcsolatban azzal, hogy határokat szabnak számára, hogy elhagyja a fuzionális kapcsolatot, az incesztuózus nemiségét és gyermeki testét. A lány az édesanyja testével azonosul a fiú pedig az apjával, hogy nő vagy férfi lehessen.

A kamaszok nagyon érzékenyek arra, hogy hogyan tekintenek rájuk. Az apa és az anya tekintete, de másoké is, megerősítheti, biztosíthatja és értékelheti a fiút vagy a lányt vagy ellenkezőleg elbizonytalaníthatja különösen egy olyan társadalomban, amely a férfi és a nő közötti egyenlőség nevében néha elértékteleníti a nemi különbözőség szimbolikáját.

Kamaszkorban a fiúk gyakran viszonylagos nemi kétértelműséget élnek meg, amely erotizálódhat más fiúkkal, de ez nem a látens homoszexualitás jele. Ugyanezt megélhetik a lányok is az azonos nemű kortársaikkal való erős, szenvedélyes és féltékeny baráti kapcsolataikban. Ez megfigyelhető egy olyan viselkedésben, amely nincs meg a fiúknál : a kamaszkor heves tiltakozásában, amely arra törekszik, hogy olyan legyen, mint a fiúk és egyenlő legyen velük. Ennek főként a rivalizálás az oka, amely akkor szűnik meg, amikor a lányok biztossá válnak önmagukban és az *énjükben* és elfogadják a nőiességüket anélkül, hogy a fiúknál kisebbségnek hinnék magukat.

A nemi identitás kényes kérdés kamaszkorban és arra van szükség, hogy a szülők és a társadalom pontos, reális és logikus viszonyítási pontokat adjanak át. Ezek a viszonyítási pontok a férfi és a nő létezéséhez kötődnek és nem egyszerűen a gender szerepekhez és tevékenységekhez ahogyan azt a gender ideológusok állítják.

Az apa szerepe	Az anya szerepe
Külső valóság	Belső valóság
Törvény	Képzelet és spiritualitás
Különbségtétel	Kapcsolat és kommunikáció
Felfedő	Támasz
Belépés az életbe	Elismerés

Ez a néhány viszonyítási pont jelzi azt, ami az apa és az anya szimbolikus szerepén keresztül fejeződik ki, és ami lehetővé teszi, hogy a kamasz bensőségesen megélje ezeket a viselkedésformákat, hogy szülei férfias és nőies voltára támaszkodva felépíthesse a saját identitását.

Véggövetkeztetés

A gyerekek és a kamaszok, az apa és az anya szerepének köszönhetően, ideális esetben, felfedezik a dolgok logikáját, nevezetesen a nemi identitását. A valóságban egy fenomenológiai megállapítást kell tenni : a férfi és a nő létezik és ennél fogva jelentésük van.

Másképpen szólva csak két nemi identitás van, amelyet a férfi és a nő képvisel, akiknek a férfiassága és nőiessége koherens a testi nemükből fakadó identitásukkal, amely kölcsönösen kifejezi a lényüket. Csak olyan nőekkel és férfiakkal találkozunk, akik meghatározott nemmel születnek biológiai, testi és lelki mivoltuk szerint, az eltérő nemű személyek között pedig interakció van. Ha a testet nemi szervekre, hormonokra, biológiára és agyi elektromosságra redukáljuk azért, hogy ezekre úgy tekintsünk, mint semleges anyagokra, melyekből „megkonstruálódik” a férfias vagy a nőies gender, akkor figyelmen kívül hagyjuk

a személyiség teljes lelki fejlődését. Ez mindig a testi nemből kiindulva valósul meg. A pszichénk tartalmazza annak történetét, hogy hogyan fogadtuk el a testünket. A személyiségünk részévé vált, visszautasítottuk vagy összekevertük egy másik nemű személyével. Ez a szétválasztás nem segíti a gyermek vagy a kamasz egységessé válását.

Ezért kell olyan nevelési módot előnyben részesítenünk, amely mindegyik nem létének tudatában van: a nőének és a férfiének, amely megtanítja a kölcsönös kapcsolatot, amely olyan tulajdonságokat fejleszt, amelyek hozzájárulnak a férfi és a nő közötti együttműködéshez.

Tartalom

Bevezetés.....	1
1 – A nemek közötti különbségtől a nemiségek közötti különbözőségig.....	1
2 – Az identitás megkonstruálása lehetséges ?.....	5
3 – A pszichikai biszexualitás a másik nem, tehát a különbözőség iránti érzék.....	8
4 – Gyermek és a kamaszok nevelése, és a strukturáló szülői szimbolika.....	9
Véggözetkeztetés.....	13